kunde indfri. Nogle af denne Slægt fortabte sig i Livets Smaaagtigheder og Realiteter, andre tyede ind i „Livsløgnen"; kun faa var stærke nok til at tage Lære af Livet uden at sætte til enten af Idealiteter eller Sandheden. „Vi drømmer smaat —" siger Mira, „og vi vedbliver at krybe langs Jorden. — Vi drømmer stort — og det store gives os — blot uendelig meget større — men vi har at gaa igennem Helvedesild, for at vor Tanke skal lutres."

Da Mira første Gang som ung gift Kone blev vækket til et friere og større Livssyn, følte hun Kræfterne svulme i sig og var lykkelig alene ved denne Følelse. „Hun gik stadig som til Fest i denne Tid, og hendes daglige Gerning faldt som en Leg; thi den mindste Ting om hende saa hun i Skær af den Skønhedsverden, hun bar inde i sig." Hendes indre Opløftelse giver Glans til Hjemmet; „enhver, der kom ind i det lille Hjem, hvor alt var saa enkelt, følte, som kom de ind i en Verden, hvor Glæden var til Huse, og Menneskene havde andre Idealer end dem, der sædvanlig gælder ude i Livet."

Men snart bliver det trangere om hende. Længselen efter Udvikling er saa overhaandstagende, at hun overser de Mennesker, der ikke umiddelbart kan hjælpe hende i denne Retning. Ogsaa Livets nærmeste Krav bliver hende for ubetydelige. „Hun anede ikke, at idet hun altid saa didud, hvor Verden i sin Storhed og Skønhed vinkede, traadte hun under Fødder spirende, skydende Liv."

Hendes Ulykke var den, at hun ikke kunde finde de Livsbetingelser, hun sukkede efter, i sit inderligste Forhold og hendes Fejl den, at hun indbildte sig at kunne søge dem ved Siden af dette. Hun havde ikke Mod til at bryde Forholdet til sin Mand og ikke Resignation nok til at sætte sine rige Kræfter ind paa at faa det bedste ud af det; det bliver stadig mere en tom, ydre Skal. Vel er hun ikke helt blind for, at hun, ved at fortsætte paa denne Maade, bedrager sin Mand for, hvad der maaske er hans Livsbetingelse, men hun er for optagen af sin egen fortvivlede Kamp for Livet til ret at ænse dette, før det er for sent. Først da Hjemmet er ved at styrte sammen, føler hun, hvor kært det i Grunden er hende. Hun ser de Rænker, der bliver smeddede for hendes Mand, hun læser klart de Runer, man kaster for ham, men hun er magtesløs; thi hun har tabt sin Indflydelse paa ham og kan ikke købe den tilbage, endskønt hun nu gerne gav sit Hjerteblod for det. „Vi gaar paa Ruiner af et Hjem," siger hun, „der er lagt øde paa Grund af min Selvkærlighed." —